

5. ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. ΣΑΒΒΑ ΤΟΥ ΗΓΙΑΣΜΕΝΟΥ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Σάββα θεόφρον, τῶν Ἀγγέλων Ἰσοστάσιε, ὁμόσκηγε Ὅσιων, συνόμιλε Προφητῶν, Μαρτύρων Ἀποστόλων συγκληρονόμε, φῶς τὸ ἀνέσπερον, ὁ νῦν κατοικῶν, οὗ ταῖς φρυκτωρίαῖς, λαμπόμενος ταῖς θεαῖς, τῷ ἀκροτάτῳ τῶν ἐφετῶν, ὁ παρεστῶς παρησιᾶ λελαμπρυσμένος, καὶ ἐνηδόμενος αὐτοῦ ταῖς θεωρίαῖς, καὶ ἐντρυφῶν αὐτοῦ, τῷ κάλλει ἀνευδότης, Χριστὸν ἰκέτευε, Χριστὸν δυσώπει Ὅσιε, δωρηθῆναι τῇ Ἐκκλησίᾳ ὁμόνοιαν, εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Σάββα παμμάκαρ, ἐγκρατείας λύχνος ἄσβεστος, φωστήρ τῶν Μοναζόντων ὁ διαυγέστατος, ἀγάπης φρυκτωρίαῖς λελαμπρυσμένος, πύργος ἀκλόνητος τῆς ὑπομονῆς, ἔρεισμα καὶ σθένος, τῶν πίστει σε τιμώντων, τῶν ἰαμάτων ὁ θησαυρός, ὁ πολιστής τῆς ἐρήμου ὡς ἀληθῶς, ὁ ὡς Παράδεισον αὐτὴν ἔνθεον δείξας, θεῖους προσφέρουσαν, καρπούς τῶν σωζομένων, Χριστὸν ἰκέτευε, Χριστὸν δυσώπει Ὅσιε, δωρηθῆναι τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁμόνοιαν, εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Σάββα θεόφρον, ἀρετῶν στύλος ὁ πύρινος,

5. ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. ΣΑΒΒΑ ΤΟΥ ΑΓΙΑΣΜΕΝΟΥ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Σάββα πού σκέπτεσαι κατὰ Θεόν, πού στέκεσαι κοντά στοὺς Ἀγγέλους ὡς ἴσος, συγκάτοικε τῶν Ὁσίων, συγκληρονόμε τῶν Ἀποστόλων, πού κατοικεῖς στό ἀβασίλευτο φῶς, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου τίς θεϊκές λάμπεις φωτίζεσαι, πού παραστέκεσαι στό κορυφαῖο ἀπὸ τὰ ἐπιθυμητά μέ παρησιᾶ (θάρος), λαμπρός καὶ γεμάτος εὐχαρίστηση μέ τίς ἐμπειρίες ἐκείνου (τά ὄραματα), καὶ πού ἀπολαμβάνεις ἀνυποχώρητα τὴν ὁμορφιά του, τὸν Χριστὸν ἰκέτευε, τὸ Χριστὸ παρακάλεῖ, Ὅσιε, νά δωρηθεῖ στήν Ἐκκλησία ὁμόνοια, εἰρήνη καὶ μέγα ἔλεος.

Σάββα Παμμακάριστε, ἐσύ πού εἶσαι τὸ Λυχνάρι τῆς ἐγκρατείας τὸ ἄσβεστο, ὁ διαυγέστατος φωστήρας τῶν Μοναχῶν, πού λαμπρύνεσαι μέ τίς φωτοχυσίες τῆς ἀγάπης, ὁ πύργος ὁ ἀκλόνητος τῆς ὑπομονῆς, τὸ στήριγμα καὶ ἡ δύναμη αὐτῶν πού σέ τιμοῦν, ὁ θησαυρός τῶν θεραπειῶν, αὐτὸς πού ἀληθινὰ ἔκαμες πόλη τὴν ἔρημο, ὁ ὁποῖος τὴν ἀνέδειξες ὡς θεϊκό παράδεισο, πού προσφέρει θεϊκούς καρπούς τῶν σωζομένων, τὸν Χριστὸ ἰκέτευε, τὸν Χριστὸ παρακάλεῖ, Ὅσιε, νά δωρηθεῖ στήν Ἐκκλησία ὁμόνοια, εἰρήνη καὶ μέγα ἔλεος.

Σάββα μέ θεία λογική, πού εἶσαι ὁ πύρινος στύλος

πυρσός ὁ ἐκ θαλάσσης, τῆς κοσμικῆς τοὺς λαούς, λιμένα πρὸς τὸν θεῖον καθοδηγῶν, πλάνης τὰ πνεύματα ὁ καταβαλὼν, Πνεύματος Ἁγίου τὸ καθαρὸν δοχεῖον, ὁ ποδηγέτης τῶν Μοναστῶν, ἠκριβωμένη τε στάθμη τῆς ἐγκρατείας, τῆς ταπεινώσεως, περιβλεπτον τὸ ὕψος, κρήνη ἢ βρύουσα, ἰάσεων πελάγη, Χριστὸν ἰκέτευε, Χριστὸν δυσώπει Ὅσιε, δωρηθῆναι τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁμόνοιαν, εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα.

Τὸ κατ' εἰκόνα τηρήσας ἀλώβητον, νοῦν ἡγεμόνα κατὰ παθῶν ὀλεθρίων, ἀσκητικῶς ἐνστησάμενος, εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν ὡς δυνατὸν ἀνελήλυθας· ἀνδρικῶς γὰρ τὴν φύσιν ἐκβιασάμενος, ἔσπευσας τὸ χεῖρον καθυποτάξαι τῷ κρείττονι, καὶ τὴν σάρκα δουλώσαι τῷ πνεύματι. Ὅθεν Μοναζόντων, ἀνεδείχθης ἀκρότης, πολιστῆς τῆς ἐρήμου, εὐδρομούντων ἀλείπτῃς, κανὼν ἀρετῆς ἀκριβέστατος, καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, τῶν ἐσώπτρων λυθέντων Μακάριε, καθαρῶς ἐποπτεύεις, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐντυγχάνων ἀμέσως, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθω τιμώντων σε.

Καὶ νῦν...

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως

τῶν ἀρετῶν, ὁ φάρος πού καθοδηγεῖς τοὺς λαούς ἀπὸ τῆς θάλασσα τὴν κοσμικὴ πρὸς τὸ θεϊκὸ λιμάνι· Ἐσὺ πού κατέβαλες τὰ πνεύματα τῆς πλάνης, τὸ καθαρὸ δοχεῖο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ ὁδηγὸς τῶν Μοναχῶν, ἡ ἀκριβῆς ζυγαριὰ τῆς ἐγκρατείας, τὸ ἀξιοθαύμαστο ὕψος τῆς ταπεινώσεως, ἡ βρύση πού ἀναβλύζει πελάγη θεραπειῶν, τὸν Χριστὸν ἰκέτευε τὸν Χριστὸ παρακάλει, Ὅσιε, νὰ δωρηθεῖ στὴ Ἐκκλησία ὁμόνοια, εἰρήνη καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα ...

Ἄφοῦ διετήρησες ἄθικτο τὸ «κατ' εἰκόνα» Θεοῦ, βάζοντας τὸ νοῦ σου ὡς ἀρχηγό, νὰ ἀντιστέκεται κατὰ τῶν ὀλέθριων παθῶν ἀσκητικὰ, ἀνέβηκες στό «καθ' ὁμοίωσιν» τοῦ Θεοῦ, ὅσο ἦταν δυνατό. Διότι ἀφοῦ ἄσκησες βία ἐπάνω στὴ φύση σου, ἔσπευσες νὰ ὑποτάξεις τὸ χειρότερο στό καλλίτερο, καὶ νὰ ὑποδουλώσεις τὴ σάρκα στό πνεῦμα. Γι' αὐτὸ ἀναδείχθηκες κορυφή τῶν Μοναχῶν, ἐποικιστῆς τῆς ἐρήμου, προπονητῆς αὐτῶν πού τρέχουν τὸν καλὸ δρόμο, ἀκριβέστατος κανόνας τῆς ἀρετῆς· Καὶ τώρα στοὺς οὐρανοὺς, ἀφοῦ καταργήθηκαν οἱ θαμποὶ καθρέφτες, Μακάριε, καθαρὰ παρατηρεῖς τὴν Ἁγία Τριάδα, μεσολαβ ἄμεσα γιὰ ἐκείνους πού σέ τιμοῦν μέ πίστη καὶ πόθο.

Καὶ νῦν...

Ποίος νὰ μὴ σέ μακαρίσει, Παναγία Παρθένε; Ποίος νὰ μὴ ἀνυμνήσει τὴν παρθενικὴ σου γέννηση; Διότι αὐτὸς πού ἔλαμψε προαιώνια ἀπὸ τὸν Πατέρα, ὁ Υἱὸς ὁ Μονογενῆς, ὁ ἴδιος προῆλθε ἀπὸ σένα τὴν Ἀγνή, καὶ

σαρκωθείς, φύσει Θεός ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος. Φῶς Ἰλαρόν. Προκείμενον.
(Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Σοφία Σολομῶντος. (Γ'. 1-9).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν, αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

σαρκώθηκε κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο, αὐτὸς πού ὑπῆρχε Θεὸς ἀπὸ τῆ φύση του, καὶ ἔγινε ὡς πρὸς τῆ φύση ἄνθρωπος γιὰ μᾶς. Χωρὶς νὰ διαιρεῖται σὲ δύο πρόσωπα, ἀλλὰ νὰ ἀναγνωρίζεται μὲ δύο φύσεις, χωρὶς νὰ συγχέονται. Αὐτὸν ἰκέτευε, Σεμνὴ Παμμακάριστη, νὰ ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.

Εἵσοδος. Φῶς Ἰλαρόν. Προκείμενο.
(Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Σοφία Σολομῶντος. (Γ'. 1-9).

Οἱ ψυχές τῶν δικαίων βρίσκονται στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν θὰ τοὺς ἀγγίξει στενοχώρια. Φάνηκαν στὰ μάτια τῶν ἀνοήτων, ὅτι πέθαναν, καὶ θεωρήθηκε τάλαιπωρία ἢ ἔξοδος τοὺς ἀπο τῆ ζωῆ, καὶ ἡ ἀναχώρησή τοὺς ἀπὸ μᾶς καταστροφή· Αὐτοὶ ὅμως βρίσκονται σὲ εἰρήνη. Διότι καὶ ἂν τιμωρηθοῦν στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἐλπίδα τοὺς εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀθανασία· Καὶ ἐνῶ παιδεύθηκαν γιὰ λίγο, θὰ εὐεργετηθοῦν ὑπεβολικά· Διότι ὁ Θεὸς τοὺς δοκίμασε, καὶ τοὺς βρῆκε ἀξίους γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ὅπως τό χρυσάφι στό καμίνι τοὺς δοκίμασε, καὶ ὡς ὀλοκληρωτικὴ θυσία τοὺς δέχθηκε· Καὶ ὅταν τοὺς ἐπισκεφθεῖ ὁ Θεός, θὰ τρέξουν ὅπως οἱ σπινθῆρες σὲ καλάμιές. Θὰ κρίνουν ἔθνη καὶ θὰ ἐξουσιάσουν λαοὺς, καὶ θὰ εἶναι Βασιλιάς τοὺς ὁ Κύριος αἰῶνια. Ὅσοι ἔχουν ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν, θὰ κατανοήσουν τὴν ἀλήθεια, καὶ οἱ πιστοὶ μὲ ἀγάπη θὰ ὑπομένουν τίς δοκιμασίες. Διότι θεία χάρις καὶ ἔλεος δίνονται στοὺς ἀφοσιωμένους σ' αὐτόν (τὸν Θεό), καὶ στοργικὴ ἐποπτεία στοὺς ἐκλεκτοὺς του.

Σοφία Σολομώντος. (Ε'. 15-23-ΣΤ'. 3).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσε κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως, ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς. Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, Βασιλεῖς, καὶ σύνετε, μάθετε, δικασταί, περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε, οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις Ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφία Σολομώντος. (Ε'. 15-23-ΣΤ'. 3).

Οἱ Δίκαιοι ζοῦν αἰῶνια, καὶ ὁ μισθὸς τους βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ Κυρίου, καὶ ἡ φροντίδα γι' αὐτούς προέρχεται ἀπὸ τὸν Ὑψιστο. Γι' αὐτό θὰ λάβουν τὸ Βασίλειο τῶν οὐρανῶν καὶ τὸ στέμμα τοῦ κάλλους ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Κυρίου· Διότι θὰ τοὺς σκεπάσει μὲ τὸ δεξί του χέρι, καὶ μὲ τὸ στιβαρὸ βραχίονά του θὰ τοὺς ὑπερασπισθεῖ. Θὰ λάβει ὡς πανοπλία τὴ δίκαιη ὀργή του, καὶ θὰ χρησιμοποιοῦν ὡς ὄπλα τίς φυσικὲς δυνάμεις ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν του. Θὰ ντυθεῖ ὡς θώρακα τῆ δικαιοσύνης· Καὶ θὰ βάλει ὡς περικεφαλαία δίκαιη κρίση. Θὰ πάρει ὡς ἀκατανίκητη ἀσπίδα τὴν ἀγιότητα· Καὶ θὰ ἀκονίσει ὡς σπαθὶ τὴ δίκαιη κρίση του. Μαζί του θὰ πολεμήσουν καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ἐναντίον τῶν παραφρόνων ἐχθρῶν του· Θὰ ἐκτοξευθοῦν οἱ κερανοὶ ὡς εὐστοχες βολίδες κατὰ τῶν ἀσεβῶν, καὶ ὡς ἀπὸ καλοτεντωμένο τόξο τῶν νεφῶν θὰ πλήξουν τὸ στόχο τους, καὶ ὡς ἀπὸ σφενδόνη πού ρίχνει πέτρες, ἀπὸ τὸ θυμὸ του θὰ ἐκτοξευθεῖ πλῆθος ἀπὸ μεγάλο χαλάζι. Θὰ ἀγανακτήσουν ἐναντίον τους καὶ τὰ νερά τῆς θάλασσας, καὶ θὰ τοὺς περικυκλώσουν ποταμοὶ μὲ ξαφνικὲς πλημμύρες. Θὰ ἀντισταθεῖ ἐναντίον τους ἰσχυρὸς ἄνεμος, καὶ θὰ τοὺς λιχνίσει ὡς λαίλαπα, καὶ θὰ ἐρημώσει τὴ γῆ ἢ ἀνομία, καὶ ἡ ἀδικοπραγία θὰ ἀνατρέψει τοὺς θρόνους τῶν ἰσχυρῶν. Ἀκοῦστε λοιπόν, βασιλεῖς καὶ συνετισθεῖτε· Μάθετε καλὰ δικαστές τῶν περάτων τῆς γῆς· Ἀκοῦστε, ἐσεῖς πού ἐξουσιάζετε τὰ πλήθη καὶ περηφανεύεσθε γιὰ τὰ πλήθη τῶν λαῶν πού ἐξουσιάζετε· Διότι σᾶς δόθηκε ἀπὸ τὸν Κύριο ἡ ἐξουσία,

Σοφία Σολομώντος. (Δ'. 7-15).

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας, οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Ἐκτενής. κ.λ.π. Κεφαλοκλισία.

Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς, αγωνισμάτων τὸ εὐῶδες κειμήλιον· σταυρὸν γὰρ ἐπ' ὤμων ἄρας, καὶ τῷ Δεσπότη Χριστῷ, σεαυτὸν Παμμάκαρ ἀναθέμενος, σαρκὸς κατεπάτησας, τὸ χαμαιζηλον φρόνημα, ταῖς ἀρεταῖς δέ, τὴν ψυχὴν κατελάμπρυνας, καὶ πρὸς ἔνθεον, ἀνεπτέρωσας

καὶ ἡ δύναμη ἀπὸ τὸν Ὑψιστο.

Σοφία Σολομώντος. (Δ'. 7-15).

Ὁ Δίκαιος, ὅταν φθάσῃ ἡ ὥρα νὰ πεθάνει, θά βρῆσκειται σὲ ἀνάπαυση. Διότι τιμημένα γηρατεία δὲν εἶναι τὰ πολύχρονα, οὔτε μετριοῦνται μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐτῶν. Λευκά γερωντικά μαλλιά εἶναι ἡ σύνεση γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἡλικία γηρατειῶν εἶναι ἡ ἀκηλίδωτη ζωὴ. Ἐπειδὴ ἔγινε ἀρεστός στὸν Θεό, ἀγαπήθηκε ἀπ' αὐτόν· Καὶ ἐνῶ ζοῦσε μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετατέθηκε. Ἀρπάχθηκε, γιὰ νὰ μὴν ἀλλάξῃ ἡ κακία τὴ σύνεσή του ἢ ἡ δολιότητα ἐξαπατήσῃ τὴν ψυχὴ του· Διότι ἡ γοητεία τῆς κακίας ἀμαυρώνει (σκοτίζει) τὰ καλά καὶ ἡ περιπλάνηση στίς ἐπιθυμίες, δηλητηριάζει τὸν ἄκακο νοῦ. Ἐπειδὴ τελειοποιήθηκε σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα, ἀναπλήρωσε χρόνους πολλοῦς· Διότι ἡ ψυχὴ του ἦταν ἀρεστὴ στὸν Κύριο· Γι' αὐτὸ ἀναχώρησε βιαστικὰ μέσα ἀπὸ τὴν πονηρία. Οἱ λαοὶ ὅμως, ἐνῶ εἶδαν, δὲν κατανόησαν, οὔτε τύπωσαν στό μυαλό τους αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὅτι ὑπάρχει χάρις καὶ ἔλεος στοὺς ἀγίους τοῦ Θεοῦ, καὶ εὐνοϊκὴ ἐπίσκεψη στοὺς ἐκλεκτοὺς του.

Ἐκτενής.κ.λ.π.Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Χαῖρε ἐσύ τὸ ἀληθινὰ εὐῶδες κειμήλιο τῶν ἀσκητικῶν ἀγωνισμάτων· Διότι ἀφοῦ πῆρες τὸν Σταυρὸ ἐπάνω στοὺς ὤμους σου καὶ ἀφιέρωσες στὸν Κύριο τὸν Χριστό τὸν ἑαυτὸ σου, καταπάτησες τὸ κατώτερο φρόνημα τῆς σάρκας· Καὶ μὲ τίς ἀρετὲς λάμπρυνες τὴν ψυχὴ σου, καὶ τὴν ἀναπτέρωσες πρὸς θεϊκὸ ἔρωτα. Γι'

ἔρωτα. Ὅθεν τὴν παναγίαν σου, κυκλοῦντες πανεύφημε, λάβρακα Σάββα τῆς θείας, φιλανθρωπίας αἰτούμεθα, τυχεῖν σαῖς πρεσβείαις, καὶ τῷ κόσμῳ δωρηθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Ἄνθραξ θεοφεγγῆς τῷ πυρί, προσομιλήσας θεοφόρε τοῦ Πνεύματος, ἐδείχθης ἐν κόσμῳ Σάββα, καταλαμπρύνων ψυχάς, τῶν πιστῶς θεόφρον προσιόντων σοι, πρὸς φῶς ὁδηγῶν αὐτούς, τὸ ἀνέσπερον Ὅσιε, ἐρημικούς δέ, δροσιζόμενος ἄνωθεν, θεία χάριτι κατεμάρανας ἄνθρακας. Ὅθεν καὶ τὸν τῆς νίκης σοι, προδήλως δεδώρηται στέφανον Πάτερ τῆς θείας, δικαιοσύνης ὁ πρῦτανις, Χριστός, ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Κλίμαξ οὐρανομήκης σαφῶς, ἡ πολιτεία σου θεόφρον γεγένηται, δι' ἧσπερ πρὸς ὕψος ἤρθης, καὶ τῷ Δεσπότη Χριστῷ, ὁμιλεῖν παμμάκαρ κατηξίωσαι, τὸν νοῦν ἐλλαμπόμενος, ταῖς ἐκεῖθεν ἐλλάμψεσι, μαρμαρυγαῖς δέ, ταῖς αὐτοῦ φωτιζόμενος, τὴν ἰσάγγελον, ἐκομίσω φαιδρότητα· ᾧ καὶ νῦν παριστάμενος, ἰκέτευε Ὅσιε, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν θείαν, καὶ πανσεβάσμιον μνήμην σου, σὺν σοὶ παραστῆναι, καὶ τῷ κόσμῳ δωρηθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

αὐτὸ κυκλώνοντας τὴν πανάγια λειψανοθήκη σου, δοξασμένε Σάββα, ζητοῦμε νὰ ἐπιτύχουμε τὴ θεϊκὴ φιλανθρωπία μὲ τίς δικές σου πρεσβεῖες, καὶ νὰ δωρηθῆι στὸν κόσμον τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἶναι ἔντιμος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου του.

Ἀφοῦ ἤλθες σέ ἐπαφή μὲ τὴ φωτιά τοῦ Πνεύματος, Θεοφόρε, ἀναδείχθηκες, Σάββα, στὸν κόσμον κάρβουνο πού καταφωτίζεις, θεοφώτιστε, τίς ψυχές αὐτῶν, πού μὲ πίστη σέ πλησιάζουν, ὁδηγ τους πρὸς τὸ ἀνέσπερο (ἄδυτο) φῶς, Ὅσιε, καὶ δροσιζόμενος ἀπὸ ἐπάνω μὲ τὴ θεία χάρη καταμάρανες (ἔσβησες) τοὺς «ἄνθρακες τοὺς ἐρημικούς» (πού ἐρημώνουν). Γι' αὐτὸ καὶ ὀλοφάνερα σοῦ ἔδωσε ὡς δῶρο, Πάτερ, τὸ στεφάνι τῆς νίκης ὁ Χριστός, ὁ πρῦτανις, ὁ ἀρχηγός τῆς θείας δικαιοσύνης· Τὸν ὁποῖο παρακάλεσε νὰ δοθῆι στίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἶναι μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού εὐλαβεῖται τὸν Κύριο.

Σκάλα, πού τὸ μήκος της φθάνει τὸν οὐρανὸ, ἔγινε ἡ διαγωγή σου (ὁ βίος σου), Θεόφρον (σκεπτόμενε κατὰ Θεόν), διὰ τῆς ὁποίας ὑψώθηκες στὰ ὕψη καὶ καταξιώθηκες, νὰ συναναστρέφου μὲ τὸν Δεσπότη Χριστό, Παμμακάριστε, φωτιζόμενος στό νοῦ μὲ τίς ἀπὸ ἐκεῖ λάμψεις· Καὶ φωτιζόμενος μὲ τίς δικές του μαρμαρυγές (λάμψεις), ἔλαβες τὴ φαιδρότητα τὴν ἴση μὲ τοὺς Ἀγγέλους· Παραστέκοντας τώρα κοντὰ σ' αὐτόν ἰκέτευε, Ὅσιε, ὥστε, αὐτοὶ πού ἐκτελοῦν τὴν ἱερὴ καὶ πανσεβάσμια μνήμη σου, νὰ παρασταθοῦν μαζί σου,

<p>Δόξα...</p> <p>Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν Καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Σάββα Πατὴρ ἡμῶν· διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως εὐθείαν, πορεύεσθαι ἔγνωμεν. Μακάριος εἶ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλε, Δικαίων ὁμόσκηνε, καὶ Ὀσίων, μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Καὶ νῦν...</p> <p>Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἢ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἢ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμὸν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.</p> <p>Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16). Ἀπολυτίκια.</p> <p>Ταῖς τῶν δακρῶν σου ῥοαῖς, τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώργησας, καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας, καὶ γέγονας φωστήρ, τῇ οἰκουμένη λάμπων τοῖς θαύμασι, Σάββα Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ</p>		<p>καὶ νά δωρηθεῖ στό κόσμο τό μέγα ἔλεος.</p> <p>Δόξα ...</p> <p>Τά πλήθη τῶν Μοναχῶν τιμοῦμε ἐσένα, τόν Καθηγητή, Σάββα Πατέρα μας· Διότι μ' ἐσένα μάθαμε νά πορευόμαστε τό δρόμο τόν πράγματι εὐθύ. Εἶσαι μακάριος, διότι ὑπηρέτησες τόν Χριστό καί νίκησες θριαμβευτικά τή δύναμη τοῦ ἐχθροῦ, σύντροφε τῶν Ἀγγέλων, συγκάτοικε τῶν Δικαίων καί τῶν Ὀσίων· Μαζί μέ αὐτούς πρέσβευε στόν Κύριο, νά ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.</p> <p>Καί νῦν ...</p> <p>Ἀνύμφευτη Παρθένε, πού συνέλαβες τόν Θεό σαρκικά κατά τρόπο ἀνέκφραστο, Μητέρα τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, δέξου, ἀμόλυνη, τῶν δούλων σου τίς παρακλήσεις· Ἐσύ, ἢ ὅποια σέ ὄλους χορηγεῖς καθαρισμό τῶν πταισμάτων, τώρα δεχόμενη τίς ἰκεσίες μας ἰκέτευε νά σωθοῦμε ὅλοι μας.</p> <p>Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο. (Συλλειτουργικό. Σελ. 15,-16). Ἀπολυτίκια.</p> <p>Μέ τά ρεύματα τῶν δακρῶν σου καλλιέργησες τήν ἄγωνα γῆ τῆς ἐρήμου, καί μέ τούς στεναγμούς ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς, μέ τούς κόπους σου, καρποφόρησες ἑκατοντάπλασια· Καί ἔγινες φωστήρας λάμποντας στήν οἰκουμένη μέ τά θαύματα, Σάββα Πατέρα μας Ὅσιε. Πρέσβευε στόν Χριστό τόν Θεό, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας</p> <p>Δόξα... Καί νῦν... Ἐσύ πού γιά μᾶς γεννήθηκες ἀπό Παρθένο, καί</p>
---	--	---

σταύρωσιν ὑπομείνας ἀγαθὴ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ Ἐγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδης οὐδ' ἔπλασας τῇ χειρὶ σου· δείξον τὴν φιλανθρωπίαν σου, ἐλεῆμον, δέξαι τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ σῶσον Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 16-17).

5 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. ΣΑΒΒΑ ΤΟΥ ΗΓΙΑΣΜΕΝΟΥ ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 17-31).

Καθίσματα.

Τὸν βίον εὐσεβῶς, ἐπὶ τῆς γῆς ἐκτελέσας, δοχεῖον καθαρὸν, σὺ τοῦ Πνεύματος ὥφθης, φωτίζων τοὺς ἐν πίστει σοι, προσιόντας Μακάριε· ὅθεν αἴτησαι, τὸν σὸν Δεσπότην φωτίσαι, τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν ἀνυμνούντων σε Σάββα, θεόφρον Πατὴρ ἡμῶν.

Δοξα...Καὶ νῦν...Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον φανεῖσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ ἔχομεν, ἁμαρτωλοὶ προστασίαν, σὲ κεκτήμεθα, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην Πανάμωμον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἄρας Σοφέ, καὶ αὐτῷ μέχρι τέλους ἀκολουθῶν, τὸν νοῦν οὐχ ὑπέστρεψας, ἐν τῷ κόσμῳ θεόσοφε, ἐγκρατεία καὶ πόνοις, τὰ πάθη ἐνέκρωσας, καὶ ναὸν ἠτοιμάσας,

ὑπέμεινες σταύρωση, Ἀγαθὴ, Ἐσύ πού ἀπογύμνωσες τὸ θάνατο μέ τὸν θάνατό σου, καὶ ἔδειξες Ἀνάστασις ὡς Θεός, μὴ παραβλέψεις αὐτούς πού ἔπλασες μέ τὸ χεῖρι σου· Δεῖξε τὴ φιλανθρωπία σου, Ἐλεῆμον, δέξου τὴ Θεοτόκο πού σέ γέννησε, καὶ πού πρεσβεύει γιὰ μᾶς, καὶ σῶσε, Σωτήρα μας, λαὸ ἀπελπισμένο.

Ἀπόλυση. (Συλλειτουργικό. Σελ. 16-17).

5 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. ΣΑΒΒΑ ΤΟΥ ΑΓΙΑΣΜΕΝΟΥ. ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 17-31).

Καθίσματα.

Ἀφοῦ ἔζησες τὴ ζωὴ σου μέ εὐσέβεια ἐπάνω στὴ γῆ, φάνηκες ἐσύ καθαρὸ δοχεῖο τοῦ Πνεύματος φωτίζοντας, Μακάριε, αὐτούς πού μέ πίστη σέ πλησιάζουν· Γι' αὐτὸ ζήτησε ἀπὸ τὸ δικό σου Κύριο, νὰ φωτίσει τίς ψυχές ἡμῶν, οἱ ὁποῖοι σέ ἀνυμνοῦμε, Σάββα θεοφώτιστε Πατέρα μας.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Σὲ ἀναγνωρίζουμε Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία φάνηκες καὶ μετὰ τὴ γέννηση Παρθένο, ὅλοι ἐμεῖς πού μέ πόθῳ καταφεύγουμε στὴ δική σου ἀγαθότητα· Διότι ἐσένα ἔχομε οἱ ἁμαρτωλοὶ προστασία· Ἐσένα κατέχομε σωτηρία στοὺς πειρασμούς, τὴ μόνη Πάναγνη.

Πῆρες τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου, σοφέ, καὶ ἀκολουθ αὐτόν μέχρι τέλους, δὲν ἔστρεψες τὸ νοῦ σου στὸν κόσμο· καὶ μέ τὴν ἐγκρατεία καὶ τοὺς κόπους νέκρωσες τὰ πάθη καὶ ἐτοιμάσες τὸν ἑαυτό σου ναὸ γιὰ τὸν Κύριό

σαυτὸν τῷ Κυρίῳ σου· ὅθεν χαρισμάτων, ἀμοιβὴν ἐκομίσω, ἰᾶσθαι νοσήματα, καὶ διώκειν τὰ πνεύματα, θεοφόρε μακάριε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφράστως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τὸν πάντας συνέχοντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ Πλάστην τῆς κτίσεως· ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ῥυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου. Δέσποινα Παρθένε Ἄγνη, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις Πανάμωμε.

Τὰ ἐπίγεια πάντα καταλιπὼν, καὶ ἐν κόσμῳ ὑπάρχων σωματικῶς, τῷ πνεύματι γέγονας, τῶν Ἀγγέλων συμμετοχος· τὰ γὰρ παρόντα πάθη νεκρώσας τοῦ σώματος, τῆς Τριάδος ἐδείχθης θεράπων Μακάριε. Ὅθεν καὶ νοσοῦντων, θεραπεύεις τὰ πάθη, καὶ λόγῳ τὰ πνεύματα, ἀπελαύνεις τῇ χάριτι, θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον Πύλην καὶ Κιβωτόν, τὸ

σου· Γί' αὐτὸ πῆρες ὡς ἀμοιβὴ τὰ χαρίσματά σου, τὸ νὰ θεραπεύεις νοσήματα καὶ νὰ διώχνεις τὰ πνεύματα, Θεοφόρε μακάριε. Πρέσβευε στοῦ Χριστοῦ τὸν Θεό, νὰ δωρίσει ἄφεση τῶν πταισμάτων, σ' αὐτούς, πού ἐορτάζουν μέ πόθο τὴν ἁγία μνήμη σου.

Δόξα... Καὶ νῦν.. Θεοτοκίο.

Ἄφοῦ συνέλαβες στήν κοιλία σου, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο τῇ Σοφίᾳ καὶ τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ, ἔφερες μέ τῇ γέννησὲ σου στὸν κόσμο, αὐτὸν πού κατέχει τὸν κόσμο· Καὶ κράτησες στίς ἀγκάλες σου, αὐτὸν πού συγεῖ τὰ πάντα, τὸν τροφοδότη ὅλων καὶ Πλάστη τῆς κτίσεως. Γί' αὐτὸ σέ παρακαλῶ, Παναγία Παρθένε, νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τὰ πταίσματά μου, ὅταν πρόκειται νὰ παρασταθῶ μπροστά στοῦ πρόσωπο τοῦ Κτίστου μου. Δέσποινα Παρθένε ἄγνη, δώρισέ μου τότε τῇ δικῇ σου βοήθειᾳ, διότι δύνασαι νὰ κάνεις, ὅσα θέλεις Πάναγνη.

Ἐγκατέλειψες ὅλα τὰ ἐπίγεια, καὶ ἐνῶ σωματικὰ ἦσουν μέσα στὸν κόσμο, πνευματικὰ ἔγινες συμμετοχος τῶν Ἀγγέλων· καὶ ἀφοῦ νέκρωσες τὰ παρόντα πάθη τοῦ σώματος, ἀναδείχθηκες ὑπηρέτης τῆς Ἁγίας Τριάδος, Μακάριε. Γί' αὐτὸ καὶ θεραπεύεις τὰ πάθη τῶν ἀσθενῶν, καὶ μέ τὸ Λόγο ἀπομακρύνεις τὰ πονηρὰ πνεύματα μέ τῇ θείᾳ χάρι, Θεοφόρε Πατέρα μας. Πρέσβευε στοῦ Χριστοῦ τὸν Θεό, νὰ δωρίσει ἄφεση πταισμάτων, σ' αὐτούς πού ἐορτάζουν μέ πόθο τὴν ἁγία μνήμη σου.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Τὴν οὐράνια πύλη καὶ κιβωτό, τὸ πανάγιο ὄρος, τῇ

πανάγιον Ὅρος, τὴν φωταυγῆ, Νεφέλην ὑμνήσωμεν, τὴν οὐράνιον Κλίμακα, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα Κεϊμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τοῦ κόσμου καὶ ἄφεις, τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ. Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὸν ἄχραντον τόκον σου.

Ἀναβαθμοί

Τό Α'. Ἀντίφωνο τοῦ Δ'. ἤχου. (Σελ.8-9).

Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν.

Τάξις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 33).

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Λουκᾶν. (ΣΤ'. 17-40).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ, καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἱ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν, καὶ οἱ ὀχλούμενοι ἀπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ ἐθεραπεύοντο· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτηε ἄπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἰᾶτο πάντας. Καὶ αὐτὸς

φωτοφόρο νεφέλη ἅς ὑμνήσωμε, τὴν οὐράνια σκάλα, τὸ Λογικὸ παράδεισο, τὴ λύτρωση τῆς Εὐας, τὸ μέγα κειμήλιο ὅλης τῆς οἰκουμένης· Διότι μέ αὐτὴν πραγματοποιήθηκε σωτηρία στὸν κόσμο καὶ συγχώρηση τῶν ἀρχαίων ἀμαρτημάτων· Γι' αὐτὸ φωνάζουμε, πρὸς αὐτὴν· Πρέσβευε στὸν Υἱό σου καὶ Θεό, νά δωρίσει ἄφηση τῶν σφαλμάτων, σ' αὐτούς οἱ ὁποῖοι μέ πίστη προσκυνοῦν τὴν πανάγια γέννησή σου.

Ἀναβαθμοί.

Τό Α'. Ἀντίφωνο τοῦ Δ'. ἤχου. (Σελ.8-9).

Προκείμενο.

Εἶναι ἔντιμος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου του.

Στίχ. Τί νά ἀνταποδώσουμε στὸν Κύριο, γιὰ ὅλα ὅσα μᾶς ἔδωσε;

Τάξη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 33).

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Λουκᾶν. (ΣΤ'. 17-40).

Κατὰ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο στάθηκε ὁ Ἰησοῦς σὲ πεδινὸ τόπο καὶ ὑπῆρχε ὄχλος μαθητῶν του καὶ πλῆθος πολὺ λαοῦ ἀπὸ ὅλη τὴν Ἰουδαία καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ τὴν παράλια Τύρο καὶ Σιδῶνα, πού ἦλθαν νά τὸν ἀκούσουν, καὶ νά θεραπευθοῦν ἀπὸ τίς ἀρρώστιες τους, καὶ ὅσοι ἐνοχλοῦνταν ἀπὸ ἀκάθαρτα πνεύματα, καὶ θεραπεύονταν· Καὶ ὅλο τὸ πλῆθος ζητοῦσε νά τὸν ἀγγίξει, διότι δύναμη ἐβγαίνει ἀπ' αὐτόν καὶ τοὺς θεράπευε ὅλους· Καὶ αὐτὸς ἀφοῦ ὑψωσε τὰ μάτια του στοὺς Μαθητῆς

ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἔλεγε· Μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ· Μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε. Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε. Μακάριοί ἐστε ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς καὶ ὀνειδίσωσι καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ἕνεκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χαίrete ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ.

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35).

Πεντηκοστάριον.

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου, δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὗρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὤλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρησίαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἴτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Σῶσον ὁ Θεός...

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37).

Κανόνες.

Ὡδὴ Α'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 159).

Τοῦ Ὁσίου.

Τῇ φωταυγείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Σάββα καταύγασον, τοὺς εὐσεβεῖς πόθῳ, ὕμνοις εὐφρομῶντάς σε, τῶν Ἀσκητῶν τὸ καύχμα, Μοναζόντων τὸ κλέος, τὸν τῆς ἐρήμου κοσμήτορα,

του, ἔλεγε· Μακάριοι ὅσοι εἰσθε φτωχοί, διότι εἶναι δική σας ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Μακάριοι ὅσοι πεινᾶτε τώρα, διότι θὰ χορτάσετε. Μακάριοι ὅσοι κλαῖτε τώρα, διότι θὰ γελάσετε. Μακάριοι εἰσθε, ὅταν σᾶς μισήσουν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν σᾶς ἀφορίσουν, ὅταν σᾶς ἀφορίσουν (σᾶς ἀποβάλουν) καὶ σᾶς ὑβρίσουν, καὶ βγάλουν τὸ ὄνομά σας ὡς κακό, γιὰ χάρο τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, πού ἐγίνε ἄνθρωπος. Χαίrete ἐκεῖνῃ τὴν ἡμέρα καὶ σκιρτήσατε ἀπὸ χαρᾶ· Διότι νά, ὁ μισθὸς σας θὰ εἶναι πολὺς στὸν οὐρανό.

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35).

Πεντῶκοστάριον.

Ὅσιε Πάτερ, σέ ὅλο τὴ γῆ ἀπλώθηκε ἡ φήμη τῶν κατορθωμάτων σου, μέ τὰ ὅποια στοὺς οὐρανοὺς βρῆκες μισθὸ τῶν κόπων σου. Κατέστρεψες τίς φάλαγγες τῶν δαιμόνων, ἔφθασες τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων, τῶν ὁποίων ζήλεψες τὴ ζωὴ ἄψογα. Ἐχοντας παρησῖα (θάρορ) πρὸς τὸν Χριστὸ τὸν Θεό, ζήτησε εἰρήνη γιὰ τίς ψυχές μας.

Σῶσον ὁ Θεός...

(Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37).

Κανόνες.

Ὡδὴ Α'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 159).

Τοῦ Ὁσίου.

Μέ τὴ φωτεινὴ λάμψη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Σάββα, φώτισε τοὺς εὐσεβεῖς, οἱ ὅποιοι μέ πόθο ἐγκωμιάζουν μέ ὕμνους ἐσένα, τὸ καύχμα τῶν Ἀσκητῶν, τὴ δόξα τῶν Μοναχῶν, τὸν διακοσμῶτή τῆς ἐρήμου, τὸν Διδάσκαλο

τὸν τῆς παρθενίας Διδάσκαλον.

Ὅλον τὸν πόθον πρὸς Θεὸν ἀνέτεινας, ἀπὸ νεότητος, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔχων, πᾶσάν σου τὴν ἔφεσιν, τὰ τῆς σαρκὸς κινήματα, καὶ παθῶν τὰς ἐφόδους, δι' ἐγκρατείας ἐνέκρωσας, Σάββα θεοφόρε πανεύφημε.

Νενικηκῶς τὸν τῷ καρπῷ κρυπτόμενον, ὄφιν ἐπάτησας, καὶ τοὺς αὐτοῦ βρόχους, κούφως ὑπερβέβηκας θεοσεβείας πτέρυξιν ἀνιπτάμενος, Πάτερ· ζῶν δὲ χαίρων ἐτρύγησας, ἀπὸ τοῦ φυτοῦ τοῦ τῆς γνώσεως.

Περιλαμπόμενος φωτὶ τῆς χάριτος, τὸ πῦρ εἰσέδραμες, ὡσπερ οἱ τρεῖς παῖδες, μείνας ἀκατάφλεκτος, σὲ τοῦ Θεοῦ φυλάξαντος, καὶ μηνύσαντος πᾶσι, τὴν ἐσομένην σοι ὕστερον, Πάτερ προκοπὴν καὶ λαμπρότητα.

Θεοτοκίον.

Ἀκατασχέτοις καθ' ἡμῶν ὁ θάνατος, ὀρμαῖς ἐκέχρητο· ἀλλὰ τῷ σῶ τόκῳ προσεγγίσας ὤλετο, καὶ προσβαλὼν κατήργηται, Θεοτόκε Παρθένε· ζῶν γὰρ ὄντως αἰῶδιον, σεσωματωμένην γεγέννηκας.

Ωιδὴ Γ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 161-162).

Τοῦ Ὁσίου.

Νοῦν ἡγεμόνα τῶν παθῶν, Πανόλβιε καταστήσας, βραβευτῆς δικαιοσύνης ἐδείχθης· τῷ γὰρ κρεῖττονι σαφῶς, τὸ χεῖρον καθυπέταξας· ὄθεν ὡς φοῖνιξ Πάτερ, ἐν τοῖς ἐρήμοις ἐξήνθησας.

τῆς παρθενίας.

Ὅλο τὸν πόθο σου τὸν ὑψώσες πρὸς τὸν Θεό· Καὶ ἔχοντας πρὸς αὐτὸν ὅλη σου τὴν ἐπιθυμία νέκρωσες μὲ τὴν ἐγκράτεια τὰ κινήματα τῆς σάρκας καὶ τίς ἐφόδους τῶν παθῶν, Σάββα δοξασμένε φορέα τοῦ Θεοῦ.

Νίκησες τὸ φίδι (τὸ διάβολο), πού κρυβόταν στὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ, καὶ τὸν ποδοπάτησες, καὶ ξεπέρασες ἀνάλαφρα τίς παγίδες τοῦ πετώντας ψηλά μὲ τὰ φτερά τῆς θεοσεβείας, Πάτερ· Καὶ τρύγησες τὴ ζωὴ ἀπὸ τὸ φυτὸ τῆς γνώσεως. Φωτιζόμενος γύρω-γύρω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς χάριτος πέρασες μέσα ἀπὸ τὴ φωτιά, ὅπως οἱ τρεῖς Νέοι στὸ καμίνι μένοντας ἄκαυτος, ἐπειδὴ σὲ φύλαξε ὁ Θεός καὶ ἔδωσε μῆνυμα σὲ ὅλους, Πάτερ, γιὰ τὴν προκοπὴ καὶ τὴ λαμπρότητα πού θά σοῦ γινόταν ὕστερα.

Θεοτοκίον.

Ὁ θάνατος χρησιμοποίησε ἐναντίον μας ἀκατάσχετες ἐπιθέσεις (ὀρμές)· Ἀλλὰ ὅταν πλησίασε τὸ δικό σου τέκνο, χάθηκε, καὶ ἀφοῦ τοῦ ἐπιτέθηκε, καταργήθηκε (ἐξουδετερώθηκε), Θεοτόκε Παρθένε· Διότι ἐσύ γέννησες τὴ ζωὴ τὴν ἀληθινὰ αἰώνια μὲ σῶμα.

Ῥδὴ Γ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 161-162).

Τοῦ Ὁσίου.

Ἄφοῦ κατέστῃσες τὸ νοῦ σου κυρίαρχο τῶν παθῶν, Παμμακάριστε, ἀποδείχθῃσες βραβευτῆς τῆς δικαιοσύνης· Διότι σαφέστατα ὑπέταξες τὸ χειρότερο στὸ καλλίτερο· Γι' αὐτὸ ὡς φοῖνικας, Πάτερ, ἀνθισες στὶς ἐρήμους.

Ἄφοῦ ἔβαλες στὸ νοῦ σου, νὰ ἀκολουθήσεις τὰ ἴχνη

Ἀκολουθήσαι διαγνούς, τοῖς ἵχνεσι τοῦ Δεσπότη, μετανάστης τῆς πατρίδος ἐγένου, καὶ τὴν ἔρημον οἰκῶν, τὸ τρόπαιον ἀνέστησας, κατὰ τῶν ἀντιπάλων, θεία δυνάμει ῥωννύμενος.

Ρωμαλεότητι φρενῶν, Παμμακάρο ὠχυρωμένος, τὰς ποικίλας τοῦ ἐχθροῦ μεθοδείας, ἐθριάμβευσας σοφέ, καὶ πᾶσιν ἐφανέρωσας, καὶ τὴν ὀφρὺν ἐκείνου τὴν ἐπηρμένην κατέβαλες.

Ἰλαρωτάτη σε ψυχῇ, καὶ προσηνεῖ διαθέσει, ἀρεταῖς κατακοσμούμενον βλέπων, ὁ λαμπρότατος φωστήρ, Εὐθύμιος ἐδέξατο, φωτιστικῶς θεσπίζων, τὴν σὴν Παμμακάρο φαιδρότητα.

Θεοτοκίον.

Σωτηριώδους δι' ἡμᾶς, τοῦ Λόγου οικονομίας, φωτεινὴ σὺ Μητροπάρθενε πύλη, ἐγνωρίσθης ἀληθῶς· σὺ γὰρ ἡμῖν εἰσήγαγες, τὴν νοητὴν ἀκτίνα, τῆς ὑπερθέου Θεότητος.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38).

Καθίσματα.

Τοὺς θορύβους τοῦ βίου καταλιπὼν, τὸν σταυρόν σου ἐπ' ὤμων ἀναλαβὼν, ὅλον ἀνατέθεικας, σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ σου, καὶ σαρκὸς δὲ ἔξω, καὶ κόσμος γενόμενος, τοῦ Ἁγίου ἐγένου, συνόμιλος Πνεύματος· ὅθεν καὶ πρὸς ζῆλον, τοὺς λαοὺς διεγείρων, τὰς πόλεις ἐκένωσας, καὶ ἐρήμους ἐπόλισας, θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν.

τοῦ Κυρίου, ἔγινες μετανάστης ἀπὸ τὴν πατρίδα σου, καὶ κατοικῶντας στήν ἔρημο ὑψώσες τὸ μνημεῖο τῆς νίκης κατὰ τῶν ἀντιπάλων ἐνισχυόμενος ἀπὸ θεία δύναμη.

Ὀχυρωμένος, Παμμακάριστε, μέ τῆ ρωμαλεότητα τοῦ νοῦ νίκησες θριαμβευτικὰ τίς ποκίλες μεθόδους τοῦ ἐχθροῦ, σοφέ, καὶ τίς φανέρωσες σέ ὅλους, καὶ κατέβαλες τὸ ὑψωμένο φρύδι (τὴν ἀλαζονεία) ἐκείνου.

Βλέποντάς σε στολισμένο μέ τίς ἀρετές, τῆ χαρούμενη ψυχῇ καὶ τὴν καταδεκτικὴ διάθεση ὁ λαμπρότατος φωστήρας ὁ Εὐθύμιος, σέ δέχθηκε καθιερώνοντας μέ θεῖο φωτισμό, Παμμακάριστε, τῆ δική σου λαμπρότητα.

Θεοτοκίο.

Ἀναγνωρίσθηκες ἐσύ, Μητέρα Παρθένε, ἀληθινά ὡς φωτεινὴ πύλη τῆς σωτηρίας γιά μᾶς οικονομίας, (φροντίδας) τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ· Διότι Ἐσύ εἰσήγαγες σ' ἐμᾶς τὴν πνευματικὴ ἀκτίνα τῆς Θεότητας.

Μικρὴ Συναπτὴ.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38).

Καθίσματα.

Ἀφοῦ ἐγκατέλειψες τοὺς θορύβους τῆς ζωῆς, ἀφοῦ ἀνέλαβες στοὺς ὤμους τὸν Σταυρό σου, ἀνέθεσες ὅλο τὸν ἑαυτό σου στὸν Κύριό σου· Καὶ ἀφοῦ βρέθηκες ἔξω ἀπὸ τὴ σάρκα καὶ τὸν κόσμο, ἔγινες συνόμιλος (σύντροφος) τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· Γί' αὐτό καὶ παρακινῶντας τοὺς λαοὺς σέ ζῆλο, ἄδειασες τίς πόλεις, καὶ ἔκανες τὴν ἔρημο πόλη, Θεοφόρε Πατέρα μας. Πρέσβευε στὸν

Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, ἀπὸ βρέφους μολύννας ὁ μισρός, καὶ λόγοις καὶ πράξεσιν, ἐμαυτὸν κατερρύπωσα, καὶ οὐκ ἔχω τί πρᾶξω, ἢ ποῦ καταφεύξομαι, ἀλλ' οὐδ' ἄλλην ἐλπίδα, πλὴν σου, Κόρη, ἐπίσταμαι. Φεῦ μοι ὁ ἄχρειος! διὰ τοῦτο ἰκέτης, πρὸς σέ τὴν Πανάχραντον, νῦν προστρέχω καὶ δέομαι, ὁμολογῶν σοι τό, Ἕμαρτον. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δοθῆναί μοι· εἰς σέ γὰρ πάσας Παρθένε, τὰς ἐλπίδας ἀνέθηκα.

Ῥοδὴ Δ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 163-164).

Τοῦ Ὁσίου.

Τὴν τῆς ψυχῆς, ἀνακαθαίρων κατάστασιν, καὶ πλατύνων, θείοις θεωρήμασι, χωρητικὴν, ταύτην ἀληθῶς, θείων χαρισμάτων, εἰργάσω θεομακάριστε, ἀφῆ δὲ τῶν χειρῶν σου, ἀσθενοῦντας ἰάσω, μιμητῆς τοῦ Δεσπότη γενόμενος.

Ὁ κατὰ σοῦ, Πάτερ δεινῶς θρασυνόμος, κατεπόθη, ὡς Δαθάν ὁ δειλαῖος, ὡς Ἀβειρῶν ἐξαφανισθεῖς· σέ γὰρ ἀοράτως, ἢ θεία χάρις ἐφύλαττε, πολλῶν προνοουμένη διὰ σοῦ σωζομένων, καὶ τοῖς σοῖς ἐπομένων διδάγμασι.

Νόμῳ Θεοῦ, παιδαγωγήσας θεσπέσιε, τὰς

Χριστό τόν Θεό, νά δωρήσει ἄφεση τῶν πταισμάτων, σέ ὅσους ἐορτάζουν μέ πόθο τὴν ἁγία μνήμη σου.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐπειδὴ μόλυνα τὴν ψυχὴ μου τὴν ταπεινὴ ἀπὸ τῆ βρεφικῆ ἡλικία, Παρθένε, ἐγὼ ὁ μολυσμένος, ρύπανα τόν ἑαυτό μου καὶ μέ λόγια καὶ μέ πράξεις· Καὶ δέν ἔχω τί νά κάνω ἢ ποῦ νά καταφύγω, οὔτε καὶ γνωρίζω κάποια ἄλλην ἐλπίδα ἐκτός ἀπὸ σένα. Αλοίμονο σ' ἐμένα τόν ἄχρηστο! Γι' αὐτό ἰκετεύοντας προστρέχω τώρα σ' ἐσένα τὴν Πάναγνη, καὶ παρακαλῶ ὁμολογῶντας σ' ἐσένα τό, Ἕμαρτον. Πρέσβευε στὸν Υἱό σου καὶ Θεό, νά μοῦ δοθεῖ ἄφεση τῶν πταισμάτων· Διότι σ' ἐσένα, Παρθένε, ἀνέθεσα ὅλες τίς ἐλπίδες μου.

Ῥοδὴ Δ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 163-164).

Τοῦ Ὁσίου.

Καθαρίζοντας τὴν κατάστασῃ τῆς ψυχῆς σου καὶ διευρύνοντάς τὸν μέ θεϊκές θεωρίες (ὁράματα) τὴν ἔκανες ἱκανὴ νά χωρέσει αὐτὴ ἀλθινὰ θεϊκά χαρίσματα, ἀξιομακάριστε ἀπὸ τόν Θεό· Καὶ μέ τὴν ἐπαφή τῶν χειρῶν σου θεράπευσες ἀσθενεῖς, καὶ ἔτσι ἔγινες μιμητῆς τοῦ Κυρίου.

Ὁ διάβολος πού φερόταν μέ θρασύτητα ἀπέναντί σου, Πάτερ, καταβροχθίσθηκε καὶ ξαφανίσθηκε, ὅπως ὁ Δαθάν καὶ ὁ Ἀβειρῶν· Διότι ἐσένα σέ φρουροῦσε ἀόρατα ἢ θεία χάρις, προνοῶντας γιὰ πολλοὺς πού σώζονταν μέ τὴ μεσολάβησή σου καὶ ἀκολουθοῦσαν τὰ δικά σου διδάγματα.

Ἄφοῦ παιδαγωγῆσες τίς αἰσθήσεις σου μέ τόν νόμο

αισθήσεις, πρὸς τὴν κατανόησιν, τῶν ἀσωμάτων καὶ νοητῶν, σοῦ ἐπιτηδεΐαν, κατέστησας τὴν διάνοιαν, προβαίνων ἀνευδότης, ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, ἐκ δυνάμεως Πάτερ εἰς δύναμιν.

Εὐεργετεῖν, τοὺς ὁμοφύλους προθέμενος, ἐν ἐρήμῳ, πόλεις ὠκοδόμησας, θεοπρεπεῖς καὶ ψυχωφελεῖς καὶ ἐν γῆ διψώση, πηγὰς ὑδάτων ἐξήγαγες, καὶ ὄμβρους οὐρανόθεν, παραδόξως θεόφρον, ἐν ἀνύδροις χωρίοις κατήγαγες.

Θεοτοκίον.

Νεοθαλῆς, ἀθανασίας Παράδεισος, καὶ ὠραῖος, ὄντως ἀναδέδειξαι, ξύλον ζωῆς, ἐν σοὶ φυτευθέν, θεαρχικωτάτως, κυοφοροῦσα καὶ τίκτουσα, τὸ πᾶσιν ἀποστάζον, ζωηφόρους ἐλπίδας, τοῖς πιστῶς Θεοτόκον φρονουῖσίν σε.

Ε'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 165-166).

Τοῦ Ὁσίου.

Ἀκλινεῖ διανοία, πρὸς τὸν σὸν ποθούμενον ἀνατεινόμενος, παρ' αὐτοῦ τὴν χάριν, τῶν μεγίστων θαυμάτων τὴν ἄφθονον, ἐκομίσω Πάτερ, καὶ τοὺς πιστῶς προσερχομένους, συμπαθῶς ἐθεράπευσας Ὅσιε.

Σαρκικῶν βαρημάτων, ὄγκον ἀποθέμενος, σκεῦος θεότευκτον, ἐκλογῆς ἐγένου, τοῦ ἁγίου θεσπέσιε Πνεύματος, ἀποχῆ βρωμάτων, καὶ προσευχῆ καὶ καρτερίᾳ, καὶ ταπεινοφροσύνη

τοῦ Θεοῦ, θαυμάσιε, κατέστησες τὴ διάνοιά σου κατάλληλη γιὰ τὴν κατανόηση τῶν ἀσωμάτων καὶ πνευματικῶν πραγμάτων, προχωρώντας χωρὶς ὑποχώρηση ἀπὸ δόξα σὲ δόξα, Πάτερ, καὶ ἀπὸ δύναμη σὲ ἀνώτερη δύναμη.

Ἴχοντας πρόθεση νὰ εὐεργετεῖς τοὺς ὁμοφύλους σου, οἰκοδόμησες στήν ἔρημο πόλεις πού ἀρμόζουν στὸν Θεό καὶ εἶναι ψυχωφέλιμες, καὶ στή διψασμένη γῆ ἔβγαλες πηγές ὑδάτων· καὶ κατὰ τρόπο παράδοξο ἔκανες νὰ πέσουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ βροχές σὲ ἀνυδρους, (ξηρούς) τόπους.

Θεοτοκίο.

Ἀναδείχθηκες ἀληθινὰ νεόβλαστος καὶ ὠραῖος παράδεισος (κῆπος) κυοφορώντας καὶ γεννώνταστό δένδρο τῆς ζωῆς πού φυτεύθηκε μέσα σου μέ τρόπο πού ἀρμόζει στὸν Θεό, πού ἀποστάζει ζωηφόρες ἐλπίδες, σὲ ὅσους μέ πίστη σὲ θεωροῦν Θεοτόκο (Γεννήτρια τοῦ Θεοῦ).

Ῥδὴ Ε'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 165-168).

Τοῦ Ὁσίου.

Μέ ἀκλόνητο διάνοια ἀνεβαίνοντας ψοῶν πρὸς αὐτόν πού ποθοῦσες, ἀπ' αὐτόν πῆρες τὴν ἄφθονον χάριν τῶν μεγίστων θαυμάτων, Πάτερ, καὶ θεράπευσες μέ συμπάθεια αὐτοὺς πού ἔρχονταν πρὸς ἐσένα, Ὅσιε.

Ἀφοῦ ἀπόθεσες τὸν ὄγκο τῶν σαρκικῶν πού σὲ βάραιναν, ἔγινες σκεῦος ἐκλογῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατασκευασμένο ἀπὸ τὸν Θεό, ἀξιοθαύμαστε, στολισμένος μέ τὴν ἀποχῆ τῶν τροφῶν, τὴν προσευχῆ καὶ

κοσμούμενος.

Κήρυξ θείων δογμάτων, μεγαλοφωνότατος
κεχειροτόνησαι, τῶν Συνόδων Πάτερ, τῶν Ἁγίων
συνήγορος γέγονας, Βασιλεῖς σοφίζων, οἷς
ἐμφανῶς χάριτι θεία, τειχιζόμενος ὤφθης
μακάριε.

Ἡ θεόθεν δοθεῖσα, χάρις σοι, Θεόπνευστε
διαβεβόηται, διεδόθη πᾶσιν, εἰς τὰ τῆς οἰκουμένης
ἀκρότατα, ἐναργεῖς ποιουῖσα, θεοπρεπῶς τὰς
ἀποδείξεις, τῶν θαυμάτων τὴν θείαν ἐνέργειαν.

Θεοτοκίον.

Τῶν πιστῶν ἡ προστάτις, τεῖχος ἀκατάλυτον
τῶν εὐφημούντων σε, ἡ παντὶ τῷ γένει, τῶν
ἀνθρώπων φανεῖσα σωτήριος, ὡς Θεὸν τεκοῖσα,
σωματικῶς ἐπιφανέντα, τὴν ψυχὴν μου διάσωσον
Πάναγνε.

Ἰδιὴ ΣΤ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 167-168).

Τοῦ Ὁσίου.

Ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τὸν πλησίον
κτησάμενος, τοῦ Νόμου καὶ Προφητῶν, πληροῖς τὸ
κεφάλαιον· τὴν γὰρ ὑπερέχουσαν, πασῶν
ἀσυγκρίτως, ἀρετὴν Πάτερ κατώρθωσας.

Ἰσαγγελον ἐπὶ γῆς, σὺ πολιτείαν διήνυσας,
ισάγγελον δὲ τιμὴν, Χριστὸς σοι δεδώρηται, Ἁγίων
τὰ τάγματα, συνοδοιποροῦντα, τῇ ψυχῇ σου
παρασχόμενος.

Σοφίας γόνος ὄφθεις, ἀρχὴν σοφίας
ἐπόθησας, τὸν φόβον τὸν τοῦ Θεοῦ, ᾧ καὶ

τὴν καρτερίαν καὶ τὴν ταπεινοφροσύνην.

Χειροτονήθηκες κήρυκας τῶν θεϊκῶν δογμάτων
βροντόφωνος· Ἐγίνες συνήγορος (ὑπερασπιστής) τῶν
ἁγίων Συνόδων, δίνοντας σοφία στοὺς βασιλεῖς, στοὺς
ὁποίους φάνηκες ὀλοκάθαρα, ὅτι εἶσαι ὀχυρωμένος μέ
τῇ θείᾳ χάρι, Μακάριε.

Ἐγίνε περιβόητη ἡ θεία χάρις πού σου δόθηκε, θεό-
πνευστε· Διαδόθηκε σέ ὅλους, στά ἄκρα (στά πέρατα)
τῆς οἰκουμένης κάνοντας καθαρές μέ τρόπο πού
ἀρμόζει στόν Θεό τίς ἀποδείξεις γιά τὴ θεϊκὴ ἐνέργεια
τῶν θαυμάτων.

Θεοτοκίον.

Ἐσύ πού εἶσαι προστασία τῶν πιστῶν, τεῖχος
ἀκατανίκητο αὐτῶν πού σέ ἐγκωμιάζουν, ἡ ὁποία φά-
νηκες αἰτία σωτηρίας γιά ὅλο τό γένος τῶν ἀνθρώπων,
διότι γέννησες τόν Θεό πού ἐμφανίσθηκε σωματικά,
σῶσε τὴν ψυχὴ μου, Πάναγνη.

Ἰδιὴ ΣΤ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 167-168).

Τοῦ Ὁσίου.

Ἀφοῦ ἀπέκτῃσες ἀγάπῃ πρὸς τὸν Θεό καὶ τὸν πλῃ-
σίον, ἐκπληρῶνεις τὴ συμπερίλῃψῃ τοῦ Νόμου καὶ τῶν
Προφητῶν· Διότι κατόρθωσες τὴν ἀρετὴν, Πάτερ, πού
ὑπερέχει ἀσύγκριτα ἀπὸ ὅλα.

Ἐξῃσες ζωὴ ἐσύ ἴσῃ μέ τοὺς Ἀγγέλους· Καί σου δώ-
ρισε ὁ Χριστὸς τιμὴ ἴσῃ μέ τοὺς Ἀγγέλους, προσφέρον-
τας τὰ τάγματα τῶν Ἁγίων, νά συνοδοιποροῦν μέ τὴ
ψυχὴ σου.

Ἀφοῦ φάνῃσες ἀπόγονος τῆς σοφίας, πόθῃσες τὴν
ἀρχὴν τῆς σοφίας, τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ· Μέ τὸν ὁποῖο (φό-

στοιχειούμενος, πρὸς τὴν τελειότητα, τὴν ἐνδεχομένην, τοῖς ἀνθρώποις Πάτερ ἔφθασας.

Θεοτοκίον.

Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν, Θεὸν τῶν ὅλων καὶ Κύριον, τεκοῦσα διὰ σαρκός, ἡμῖν ὁμιλήσαντα, διάσωσον Πάναγνε, τοὺς προσκαλουμένους, ἐκ κινδύνων σε τὴν Δέσποιναν.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).

Κοντάκιον.

Ὡς ἀπὸ βρέφους τῷ Θεῷ θυσία ἄμωμος, προσενεχθεὶς δι' ἀρετῆς, Σάββα μακάριε, τῷ σὲ πρὶν γεννηθῆναι ἐπισταμένῳ, ἐχρημάτισας Ὁσίων ἐγκαλλώπισμα, πολιστής τε τῆς ἐρήμου ἀξιέπαινος, διὸ κράζω σοι· Χαίροις Πάτερ ἀοίδιμε.

Ὁ Οἶκος.

Σοφίας ὑπάρχων βλάστημα, Σάββα Ὅσιε, παιδιόθεν ἐπόθησας Σοφίαν τὴν ἐνυπόστατον· ἢ συνοικησά σοι, ἀπὸ γῆς σε ἐχώρισε, καὶ πρὸς ὕψος ἀνήγαγεν, ἐξ αὐλῶν ἀνθέων πλέξασα στέφανον, καὶ τῇ σῇ ἐπιθεῖσα ἡγιασμένη κάρᾳ θεόφρον· ὡπερ κεκοσμημένος, ἐξιλέωσαι τὸ Θεῖον, τοῦ δοθῆναι μοι σοφίαν λόγου ἐπαξίως, ὅπως ἀνυμνήσω τὴν ἀγίαν σου κοίμησιν, ἣν ἐδόξασε Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν· διὸ καὶ ἡμεῖς κράζομέν σοι· Χαίροις, Πάτερ ἀοίδιμε.

Συναξάριον.

Τῇ Ε'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου.

βο) καταρτισμένος, Πάτερ, ἔφθασες πρὸς τὴν τελειότητα πού εἶναι δυνατὴ στοὺς ἀνθρώπους.

Θεοτοκίο.

Ἐπειδὴ γέννησες μέ σάρκα τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ τὸν Θεὸ τῶν ὅλων, πού συναναστράφηκε μ' ἐμᾶς, διάσωσε, Πάναγνη, ἀπὸ κινδύνους, αὐτοὺς πού προσκαλοῦν (ἐπικαλοῦνται) ἐσένα τὴν Κυρία.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 38).

Κοντάκιο.

Ἐπειδὴ προσφέρθηκες ἀπὸ βρέφος μέ τὴν ἀρετὴ θυσία ἀμόλυντη στὸν Θεό, Σάββα Μακάριε, ὁ ὁποῖος σὲ γνώριζε καλά πρὶν γεννηθεῖς, ὑπῆρξες στολίδι τῶν Ὁσίων, καὶ ἐποικιστὴς τῆς ἐρήμου ἀξιαίπενος· Γι' αὐτὸ κραυγάζω σ' ἐσένα· Χαῖρε, Πάτερ, ἀξιύμνητε.

Οἶκος.

Ἐπειδὴ εἶσαι βλαστάρι τῆς σοφίας, Ὅσιε Σάββα, ἀπὸ παιδὶ πόθησες τὴν προσωπικὴ σοφία (τὸν Χριστό), ἢ ὁποῖα, ἀφοῦ συγκατοίκησε μαζί σου, σὲ χώρισε ἀπὸ τῆ γῆ καὶ σὲ ἀνέβασε σὲ ὕψος, ἀφοῦ ἔπλεξε στεφάνι ἀπὸ ἄβλα ἀνθη καὶ τό τοποθέτησε ἐπάνω στό ἡγιασμένο κεφάλι σου, προικισμένε μέ θεϊκό νοῦ, μέ τό ὁποῖο στολισμένος ἐξιλέωσε τὸν Θεό, νά μοῦ δοθεῖ σοφία λόγου, γιὰ νά ὑμνήσω ἐπάξια τὴν ἀγία σου κοίμηση, τὴν ὁποῖα δόξασε ὁ Χριστὸς, ὁ Θεὸς μας· Γι' αὐτὸ κι ἐμεῖς κραυγάζουμε σ' ἐσένα· Χαῖρε Πάτερ ἀξιύμνητε.

Συναξάριο.

Κατὰ τὴν πέμπτη αὐτοῦ τοῦ μηνός εἶναι ἡ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατέρα μας, τοῦ Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου.

Στίχοι. Ψυχὴν ὀπισθεν τοῦ Θεοῦ κολλῶν
πάλαι, Ἐμπροσθεν αὐτοῦ νῦν παρίσταται Σάβ-
βας.

Θεσπεσίοιο πόλου πέμπτη Σάββας ἐντὸς
ἐσήχθη.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον
καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καταβασίαι.

Τῶν Χριστουγέννων. Πεζαί.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 60-62).

Ἰδιὴ Ζ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 172).

Τοῦ Ὁσίου.

Ἀπέθου τὰ πρόσκαιρα, τῶν αἰωνίων
διαμειβόμενος· σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις, ὡς τῶν
Ἀγγέλων πολιτευσάμενος, τὴν πολιτείαν, μεθ' ὧν
καὶ συνέψαλλες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Βοᾶ χαριστήρια, ἡ σὴ μεγίστη Λαύρα καὶ
πάντιμος, οἰκιστὴν σε καὶ κτίστην, καὶ πολιοῦχον
προβαλλομένη Σοφέ, καὶ καυχωμένη κραυγάζει
πρὸς κύριον· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Ἀπαύστως ἰκέτευε, Σάββα θεόφρον ὑπὲρ τῆς
ποιμνης σου, ἐκτενῶς τε δυσώπει, τοὺς σους
καμάτους διαιωνίζεις ἀεὶ, καρποφοροῦντας, τοὺς
πόθῳ κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νυμφῶνα πανάχραντον, τῆς ὑπὲρ λόγον

Στίχ. Προσκολλώντας τὴν ψυχὴ του προηγουμένως
πίσω ἀπὸ τὸν Θεό , παραστέκεται τώρα μπροστά του, ὁ
Σάββας.

Κατὰ τὴν πέμπτη ἡμέρα ὁ Σάββας εἰσήχθη μέσα
στόν θεσπέσιο (θαυμάσιο) οὐρανό.

Μέ τις ἅγιες πρεσβεῖες του, Θεέ, ἐλέησε καὶ σῶσε
μας, Ἀμήν.

Καταβασίες.

Τῶν Χριστουγέννων οἱ Πεζές.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 60-62).

Ἰδιὴ Ζ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 172).

Τοῦ Ὁσίου.

Ἀπόθεσες τὰ πρόσκαιρα ἀνταλλάσσοντάς τα μέ τὰ
αἰώνια· Πανῳυρίζεις μαζί μέ τοὺς Ἀγγέλους, ἐπειδὴ
ἔξοσες τὸν βίον τῶν Ἀγγέλων, μαζί μέ τοὺς ὁποίους καὶ
συνέψαλλες· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν πατέρων
μας.

Ἀναπέμπει εὐχαριστήρια ἡ δική σου μεγάλῃ καὶ τι-
μομένῃ Λαύρα, σοφέ, προβάλλοντάς σε ὡς ἐποικιστὴ
καὶ κτίστῃ καὶ πολιοῦχο, καὶ μέ καύχῃσθαι κραυγάζει
πρὸς τὸν Κύριον· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν πατέ-
ρων μας.

Ἰκέτευε ἀκατάπαυστα, Σάββα, προικισμένε μέ θεῖο
νοῦ, γὰ τὴν ποιμνῃ σου (τό κοπάδι σου)· Καὶ συνεχῶς
παρακάλει νὰ συνεχίζει αἰώνια τοὺς δικούς σου κόπους,
νά καρποφοροῦν, αὐτοὶ πού μέ πόθο κραυγάζουν· Εἶσαι
ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν πατέρων μας.

Θεοτοκίον.

Ὁρθοφρονώντας σέ ὀνομάζουμε πάναγνο Νυμφῶνα

Λόγου σαρκώσεως, καὶ Παστάδα καὶ Θρόνον, ὀρθὰ φρονοῦντες σὲ ὀνομάζομεν, καὶ γεγηθότες, τῷ τόκῳ σου ψάλλομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ωιδὴ Η. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 174).

Τοῦ Ὁσίου.

Ἐν εὐφροσύνῃ Ὅσιε, τῶν Ἁγίων τὰ τάγματα, τῆς καθαρωτάτης, σοῦ ψυχῆς προτρέχουσιν, εἰς τόπον ἀνέσεως, εἰς φωτεινὰ σκηνώματα, ἔνθα τῶν Ἁγίων, οἱ χοροὶ ποδηγοῦντες· μεθ' ὧν νῦν ἀναμέλπεις· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ξένα τὰ σὰ θαυμάσια· τοὺς γὰρ θῆρας ἡμέρωσας, προκατηρεμίσας, τῶν παθῶν τὰ κύματα, προλέγεις τὰ μέλλοντα, προφητικῶ χαρίσματι, στίφη τῶν δαιμόνων, φυγαδεύων ἐλαύνεις, εὐτόνοις ἀγρυπνίαις, προσευχαῖς καὶ νηστείαις, Σταυροῦ τε τῆ ἀμάχῳ, δυνάμει θεοφόρε.

Ὁ Μωσῆ τὸ πρότερον, ἀπὸ στύλου φθεγγόμενος, στῦλον ἀπὸ γῆς, εἰς οὐρανοὺς ὀλόφωτον, ἐκτείνας σοι ἔδειξεν, ἔνθα καὶ νῦν κατάκειται, τὸ καρτερικόν σου, καὶ πολυάθλον σῶμα· ᾧ πίστει παρεστῶτες, εὐσεβῶς μελωδοῦμεν· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Χαρμονικῶς ἡ μνήμη σου, ἐκτελεῖται Πανεύφημε· τὴν χαροποιὸν γὰρ ἀρετὴν ἐνδέδυσαι, τὸ ὄντως ἰμάτιον, τοῦ σωτηρίου καὶ καθαρὸν, καὶ φωτοειδῆ τῆς εὐφροσύνης χιτῶνα· ᾧ νῦν

τῆς ὑπεράνω τῆς λογικῆς σαρκώσεως τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ Νυφικό θάλαμο καὶ Θρόνο, καὶ χαρούμενοι ψάλλομε σ' αὐτόν πού γεννήθηκε ἀπὸ σένα· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν πατέρων μας.

Ωιδὴ Η. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 174).

Τοῦ Ὁσίου.

Μέ εὐφροσύνῃ, Ὅσιε, τὰ τάγματα τῶν Ἁγίων προπορεύονται μπροστά ἀπὸ τὴν καθαρῶτατὴ σου ψυχῆ, σὲ τόπο ἀνέσεως, σὲ φωτεινὴς κατοικίης, ὀδηγώντας σε ἐκεῖ ὅπου εἶναι οἱ χοροὶ τῶν Ἁγίων· Μαζὶ μέ τοὺς ὁποίους τώρα ψάλλεις· Ἱερεῖς δοξολογεῖτε, λαὸ ὑπερυψώνετε τὸν Χριστὸ στοὺς αἰῶνες.

Εἶναι παράξενα τὰ θαύματά σου· διότι ἐξημέρωσες (ἔκανες ἡμέρα) τὰ θηρία, ἀφοῦ προηγουμένως ἠρέμησες τὰ κύματα τῶν παθῶν· Προλέγεις τὰ μέλλοντα μέ προφητικὸ χάρισμα· Πλήθη τῶν δαιμόνων ἐκδιώκοντάς τα τὰ ἀπομακρύνεις, ἐσύ πού φέρεις μέσα σου τὸν Θεό, μέ τίς ἔντονες (δυνατές) ἀγρυπνίες, προσευχές καὶ νηστεῖες καὶ μέ τὴν ἀκαταμάχητη δύναμη τοῦ Σταυροῦ.

Ἐκεῖνος πού μιλοῦσε παλαιὰ στὸν Μωσῆ ἀπὸ πύρινου στύλου, σοῦ ἔδειξε ὀλοφώτεινο στῦλο ἀπλώνοντάς τον ἀπὸ τὴ γῆ στοὺς οὐρανοὺς, ὅπου καὶ τώρα ἀναπαύεται τὸ καρτερικὸ καὶ πολυάθλο σῶμα σου· Κοντὰ στό ὁποῖο στέκοντας μέ πίστη μελωδοῦμε μέ εὐσέβεια· Λαέ, ὑπερυψώνετε τὸν Χριστὸ στοὺς αἰῶνες.

Μέ χαρὰ ἐκτελεῖται ἡ μνήμη σου, Πανένδοξε· Διότι εἶσαι ντυμένος μέ τὴν ἀρετὴ πού φέρνει τὴ χαρὰ, τὸ ἀληθινὸ καὶ καθαρὸ ἔνδυμα τῆς σωτηρίας καὶ τὸν φωτόμορφο χιτῶνα τῆς εὐφροσύνης· Μέ τὸν ὁποῖο τώρα

ώραϊσμένως, μελωδεῖς ἀνενδότης· Λαὸς
ὑπερψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως τέτοκας, καὶ Παρθένος
διέμεινας, καὶ τῷ ξένῳ τόκῳ σου, συνῆψας
ἅπαντα, τὸν χρόνιον πόλεμον, καὶ τὴν μακρὰν
διάστασιν λύσασα, Χριστὸν τὸν τῆς εἰρήνης
δοτήρα, βαστάζουσα ἐν κόλποις· ὃν πιστῶς
εὐλογοῦντες, σὲ πόθῳ ἀνυμνοῦμεν, τὴν μόνην
Θεοτόκον.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).

Ῥιδή Θ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 176-177).

Τοῦ Ὁσίου.

Μυρίζει σου ἡ θήκη πνευματικὴν, εὐωδίαν
πλουσίως εὐφραίνουσα, τοὺς σοὺς υἱούς, σὲ
περιεστῶτας εἰλικρινῶς, ἐνθυμουμένους Ὅσιε, τὴν
Ἀγγελικὴν σου διαγωγὴν, καὶ τὴν σοὶ δεδομένην,
λαμπρότητα καὶ δόξαν, καὶ τὴν αἰδίων τερπνότητα.

Ἐρράγη ἐν ἐρήμῳ ὕδωρ καὶ γῆ, ἡ διψῶσα εἰς
ἔλη ἐγένετο, ταῖς προσευχαῖς, μετασκευασθεῖσα
Πάτερ ταῖς σαῖς· ἀσκητικαὶ γὰρ φάλαγγες, ταύτην
κατοικοῦσι ποταμηδόν, ἡ χώρα Ἰορδάνου,
ἐξήνθησεν ὡς κρίνον, ἀρδευομένη τοῖς σοῖς
δάκρυσι.

Λαμπρότης τῶν Ἁγίων ἐν οὐρανοῖς, ὡς δικαίῳ
σοι Πάτερ ἀνέτειλε· τὸν γὰρ Χριστὸν, τὴν
δικαιοσύνην τὴν ἀληθῆ, περιφανῶς ἠγάπησας, οὐ
τὴν πολιτείαν ἰχνηλατῶν, τὴν τούτου ζωηφόρον,

στολισμένος μελωδεῖς ἀνυποχώρητα (ἀκατάπαυστα)·
Λαε, ὑπερψώνετε τὸν Χριστὸν στοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίον.

Γέννησες χωρὶς πείρα γάμου, καὶ ἔμεινες Παρθένος,
καὶ μέ τὴν παράξενη γέννησή σου ἔνωσες τὰ πάντα,
ἀφοῦ κατέλυσες τὸν πόλεμον τὸν μακροχρόνιο καὶ τὴ
διαρκῆ διάστασιν, κρατῶντας στίς ἀγκάλες σου τὸν Χρι-
στό, τὸν δοτήρα τῆς εἰρήνης, τὸν ὅποιο ἀνυμνοῦμε μέ
πίστη δοξάζοντας, μέ πόθο ἐσένα, τὴ μόνη Θεοτόκο.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40).

Ῥιδή Θ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 176-177).

Τοῦ Ὁσίου.

Ἀναβλύζει ἡ λειψανοθήκῃ σου πνευματικὴ εὐωδία
πλούσια εὐφραίνοντας τὰ τέκνα σου, πού σέ περικυ-
κλώνουν μέ εἰλικρίνεια, φέρνοντας στό νοῦ τους, Ὅσιε,
τὴν ἀγγελικὴ σου διαγωγὴ καὶ τὴ λαμπρότητα καὶ τὴ
δόξα, πού σοῦ δόθηκε, καὶ τὴν αἰώνια τερπνότητα (τὴ
χαρά).

Πήγασε νερό στήν ἔρημο, καὶ ἡ γῆ ἡ διψασμένη με-
ταβλήθηκε σέ ἔλος, γιατί μεταποιήθηκε μέ τίς δικές σου,
Πάτερ, προσευχές· Διότι τὴν κατοικοῦν φάλαγγες (πλή-
θος) Ἀσκητῶν ὅπως τὰ ποτάμια· ἡ περιοχή τοῦ Ἰορδάνου
ἄνθισε ὡς κρίνο ποτιζόμενον ἀπό τὰ δικά σου δάκρυα.

Ἀνέτειλε ἡ λαμπρότητα τῶν Ἁγίων στοὺς οὐρανοὺς
σ' ἐσένα ὡς δικαιο, Πάτερ· Διότι ἀγάπησες τὸν Χριστό,
τὴν ἀληθινή δικαιοσύνη ὀλοφάνερα, τοῦ ὁποίου τὴ ζωὴ
ἀκολουθώντας, Παμμακάριστε, μιμήθηκες, ὅσο σοῦ
ἦταν δυνατό, τὴ δική του ἀγιότητα πού φέρνει ζωὴ.

Παμμάκαρ ἐμιμήσω, ὡς δυνατὸν σοι ἀγιότητα.

Πλουσίως Θεοφόρε λάμπων φωτί, καὶ χορείας Ἀγγέλων θεώμενος, φωτοειδεῖς, περιπολευούσας τὸ τρισσὸν φῶς, καὶ δεχομένας χάριτι, τὰς τῆς θεοπτίας ἐπιβολάς, μὴ παύση ἱκετεῦων, ἀφέσεως πταισμάτων, ἀξιοθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Ὡράθης ὦ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεύξατο, πάντων πρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθός, ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Μικρά Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Τὴν ἔρημον ἐπόλισας, τρόποις ἐν φιλοσόφοις, Πατέρων τὸ ἀγλαΐσμα, Σάββα Πάτερ θεόφρον, καὶ ταύτην ἀπετέλεσας, νοητὸν Παράδεισον, κομῶσαν ἀνθεσι θείοις, μονοτρόπων τῷ πλήθει, τῶν ἀξίως τελούντων, τὴν σὴν σεβάσμιον μνήμη.

Ἡ ἔρημος εὐφραίνεται καὶ ἔξανθείτω ὡς κρίνον, ὅτι ἐπλήθυνας ταύτης, τὰ τέκνα Σάββα θεόφρον, ἢ χώρα τοῦ Ἰορδάνου, ἀγαλλιάσθω νῦν χαρμοσύνως, ἐπὶ τῇ θείᾳ σου μνήμῃ.

Θεοτοκίον.

Χρυσοπλοκάτατε Πύργε, καὶ δωδεκάτειχε Πόλις, ἡλιοστάλακτε θρόνε, Καθέδρα τοῦ

Λάμποντας, Θεοφόρε, πλούσια μέ φῶς, καὶ βλέποντας τὰ φωτόμορφα πλήθη τῶν Ἀγγέλων, νὰ περιβάλλουν τιμητικά τὸ τριαδικό φῶς, καὶ νὰ δέχονται μέ τῇ θείᾳ χάρι τὴν ἐκδηλώσεις τῆς θεωρίας τοῦ Θεοῦ, μὴ παύσεις νὰ ἱκετεύεις, νὰ γίνουν ἄξιοι γιὰ ἄφεση πταισμάτων, αὐτοὶ πού σέ ὑμνοῦν.

Θεοτοκίον.

Φάνηκες, Παρθένε, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, διότι γέννησες ὑπερφυσικά μέ σῶμα τὸν ἀγαθὸ Λόγον τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖο ὁ Πατέρας πρόβαλε ἀπὸ τὴν καρδιά του, πρὶν ἀπὸ ὅλους τοὺς αἰῶνες ὡς ἀγαθός· Τὸν ὁποῖο τώρα τὸν θεωροῦμε πέρα ἀπὸ τὰ σώματα, ἂν καὶ ἔχει ντυθεῖ τὸ σῶμα.

Μικρὴ Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Ἴκανες πόλη τὴν ἔρημο μέ σοφούς τρόπους, καμάρι τῶν Πατέρων, Σάββα Πάτερ θεόπνευστε, καὶ τὴν ἔκανες πνευματικὸ παράδεισο, πού περηφανεύεται στολισμένος μέ θεϊκὰ ἀνθη, δηλαδή μέ τὸ πλήθος τῶν Μοναχῶν πού ἐκτελοῦν ἐπάξια τῇ σεβάσμιᾳ μνήμῃ σου.

Ἡ ἔρημος ἄς εὐφραίνεται καὶ ἄς ἀνθεῖ ὡς κρίνο, διότι πλήθυνες τὰ τέκνα τῆς, Σάββα Θεόπνευστε· Ἡ περιοχὴ τοῦ Ἰορδάνη ἄς σκιρτᾷ χαρούμενα ἀπὸ ἀγαλλίαση τώρα κατὰ τὴν ἱερὴ σου μνήμη.

Θεοτοκίον.

Πύργε πλεγμένε μέ χρυσάφι καὶ δωδεκάτειχη πόλη, Θρόνε πού σταλάζεις ἥλιο, Ἔδρα (Θρόνε) τοῦ Βασιλιᾶ,

Βασιλέως, ἀκαανόητον θαῦμα! πῶς γαλουχεῖς τὸν Δεσπότην.

Αἴνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43).

Τροπάρια.

Ὁ ὑπερόπτης τῶν κάτω, καὶ παρεπίδημος, ὁ ἐραστής τῶν ἄνω, καὶ ἐρημοπολίτης, Σάββας ὁ θεόφρων, πάντας ἡμᾶς, ἐορτάσαι προτρέπεται, τῆς πρὸς Θεὸν ἐκδημίας αὐτοῦ πιστῶς, τὴν ἡμέραν τὴν σεβάσμιον.

Ἐξω σαρκὸς καὶ τοῦ κόσμου, ταῖς ἀρεταῖς γεγωνῶς, καὶ δι' αὐτῶν δοξάσας, ἐπὶ γῆς διὰ βίου, τὸν Κύριον τῆς δόξης, Πάτερ σοφέ, κατ' ἀξίαν δεδόξασαι, καὶ ἰαμάτων ἐδείχθης θεία πηγή, παρ' αὐτοῦ Σάββα θεόληπτε.

Μέτριος ἄκακος πρᾶος, ἀπλοῦς, ἡσύχιος, ὡς χρηματίσας Πάτερ, ὑπὲρ ἄνθρωπον ὄντως, καὶ ἄυλος ἐν ὕλῃ, οἶκος Θεοῦ, καθωράθης πανάξιος, τὰς ἐξ αὐτοῦ προϊούσας σοὶ δωρεάς, συμπαθῶς διαφορθεύων ἡμῖν.

Δόξα...

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν, ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου, δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὖρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὤλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτήσαι ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν.

ἀκατανόητο θαῦμα, πῶς τρέφεις μέ γάλα τὸν Κύριο;

Αἴνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43).

Τροπάρια.

Ὁ περιφρονητὴς τῶν κάτω καὶ προσωρινὸς τοὺς κάτωτοικος, ὁ ἐραστής τῶν ἄνω καὶ πολίτης τῆς ἐρήμου, ὁ Σάββας μέ τὸν θεϊκὸν νοῦ, ὅλους ἐμᾶς μᾶς προτρέπει νὰ ἐορτάσουμε μέ πίστη τὴ σεβάσμια ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς του πρὸς τὸν Θεό .

Ἄφοῦ βγῆκες ἔξω ἀπὸ τὴ σάρκα καὶ ἀπὸ τὸν κόσμον μέ τίς ἀρετές, καὶ μ' αὐτές δόξασες ἰσόβια ἐπάνω στὴ γῆ τὸν Κύριο τῆς δόξης, Πάτερ σοφέ, δοξάσθηκες ἐπάξια ἀπ' αὐτόν καὶ ἀποδείχθηκες θεϊκὴ πηγὴ τῶν ἰαμάτων (τῶν θεραπειῶν), Σάββα, πού κυριεύθηκες ἀπὸ τὸν Θεό .

Ἵπῆρξες, Πάτερ, ἀληθινὰ κατὰ τρόπο ὑπεράνθρωπο μετριοπαθῆς (ταπεινός), ἄκακος, ἀπλός, φιλήσυχος καὶ ἄυλος μέσα στὴν ὕλη, καὶ φάνηκες κατοικία τοῦ Θεοῦ πανάξια, μεταδίδοντας σ' ἐμᾶς μέ συμπάθεια τίς δωρεές πού προέρχονταν ἀπ' αὐτόν σ' ἐσένα.

Δόξα ...

Ὅσιε Πάτερ, σέ ὅλη τὴ γῆ ἀπλώθηκε ἡ φήμη τῶν κατορθωμάτων σου, μέ τὰ ὁποῖα στοὺς οὐρανοὺς βρῆκες μισθὸ τῶν κόπων σου. Κατέστρεψες τίς φάλαγγες τῶν δαιμόνων, ἔφθασες τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων, τῶν ὁποίων ζήλεψες τὴ ζωὴ ἄψογα. Ἐχοντας παρρησία, θάρρος, πρὸς τὸν Χριστὸ τὸν Θεό , ζήτησε εἰρήνη γιὰ τίς ψυχές μας.

<p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἵκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Μεγάλη Δοξολογία. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 51-52-53). Ἀντίφωνα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 53-54,-56). Ἀπολυτίκια. Τοῦ Ὁσίου. Ταῖς τῶν δακρύων σου ῥοαῖς, τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώρησας, καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας, καὶ γέγονας φωστήρ, τῆ οἰκουμένη λάμπων τοῖς θαύμασι, Σάββα Πατῆρ ἡμῶν Ὅσιε. Πρέσβευε Χριστῶ τῶ Θεῶ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ. Κοντάκιον. Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν προαιώνιον ... (30 Νοεμβρίου. Σελ. 306). Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος. Πρὸς Γαλάτας. (Ε'. 22-Στ'.2).</p>		<p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίο. Θεοτόκε, ἐσὺ εἶσαι ἡ ἀληθινή κληματαριά πού βλά- στησες τὸν καρπὸ τῆς ζωῆς· Ἐσένα ἵκετεύομε· Πρέ- σβευε, Δέσποινα, Κυρία, μαζί μέ τόν Ὅσιο καί ὅλους τούς Ἁγίους, νά ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας. Μεγάλη Δοξολογία. (Συλλειτουργικό. Σελ. 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικό. Σελ. 51-52-53). Ἀντίφωνα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 53-54,-56). Ἀπολυτίκια. Τοῦ Ὁσίου. Μέ τά ρεύματα τῶν δακρύων σου καλλιέργησες τήν ἄγονη γῆ τῆς ἐρήμου καί μέ τοὺς στεναγμούς ἐκ βά- θους ψυχῆς καρποφόρησες ἑκατονταπλάσια μέ τοὺς κόπους σου· Καί ἔγινες φωστήρας λάμποντας στήν οἰκουμένη μέ τά θαύματα, Σάββα Πατέρα μας Ὅσιε. Πρέσβευε στόν Χριστό τόν Θεό, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας. Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ. Κοντάκιο. Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν προαιώνιον ... (30 Νοεμβρίου. Σελ. 306). Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος. Πρὸς Γαλάτας. (Ε'. 22-Στ'.2).</p>
---	--	--

Ἀδελφοί, ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια· κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος. Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Εἰ ζῶμεν Πνεύματι, Πνεύματι καὶ στοιχῶμεν. Μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλούμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες. Ἀδελφοί, ἔὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἐν τινὶ παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος, σκοπῶν σεαυτὸν, μὴ καὶ σὺ πειρασθῆς. Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΙΑ' . 27-30).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου· καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱὸν εἰ μὴ ὁ Πατήρ, οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰ μὴ ὁ Υἱός, καὶ ᾧ ἔὰν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός καὶ τὸ φορτίον μου ἑλαφρόν ἐστιν.

Ἀδελφοί, ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος εἶναι ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μεγαλοψυχία, ἐπιείκεια, ἀγαθωσύνη, ἀξιοπιστία, πραότητα, ἐγκράτεια· Κατὰ τῶν ἀνθρώπων πού ἔχουν αὐτὲς τίς ἀρετὲς δὲν ὑπάρχει νόμος· Καὶ ὅσοι ἀνήκουν στὸν Χριστό, ἔχουν σταυρώσει τὴν σάρκα μαζί μέ τὰ πάθη καὶ τίς ἐπιθυμίες. Ἐὰν ζοῦμε σύμφωνα μέ τό φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἄς προσαρμοζόμαστε καὶ μέ τίς ἀπαιτήσεις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Νά μὴ γινώμαστε κενόδοξοι, (μέ κούφια ὑπερηφάνεια), προκαλώντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, φθονώντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ἀδελφοί, ἂν περιπέσει ἕνας ἄνθρωπος σέ κάποιο παράπτωμα, ἐσεῖς πού ζεῖτε πνευματικά διορθώνετε τὸν τόν τέτοιο ἄνθρωπο μέ πνεῦμα πραότητος, σκεπτόμενος τὸν ἑαυτό σου ἐσὺ πού τὸν διορθώνεις, μήπως καὶ σὺ περιπέσεις σέ πειρασμό. Σηκώνετε ὁ ἕνας τὰ βάρη τοῦ ἄλλου, καὶ ἔτσι ἐκπληρῶστε τὸν νόμο τοῦ Χριστοῦ.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΙΑ' . 27-30).

Εἶπε ὁ Κύριος στοὺς Μαθητές του· Ὅλα μοῦ παραδόθηκαν ἀπὸ τὸν Πατέρα μου· Καὶ κανένας δὲ γνωρίζει τὸν Υἱό, παρά ὁ Πατέρας, οὔτε τὸν Πατέρα γνωρίζει κανένας, παρά ὁ Υἱός, καὶ σέ ὅποιον θέλει ὁ Υἱός νά τὸν ἀποκαλύψει. Ἐλάτε σ' ἐμένα, ὅλοι ὅσοι κοπιάζεται καὶ εἰσθε φορτωμένοι, κι ἐγὼ θά σᾶς ἀναπαύσω. Πάρτε τό ζυγὸ μου (τίς ἐντολές μου) ἐπάνω σας, καὶ μάθετε ἀπὸ μένα, ὅτι εἶμαι πρᾶος καὶ ταπεινὸς στήν καρδιά καὶ θά βρεῖτε ἀνάπαυση στίς ψυχές σας· Διότι ὁ ζυγός μου εἶναι ἀγαθός καὶ τό φορτίο μου εἶναι ἑλαφρό.